

som for 400 år siden, men jeg ønskede heller ikke, at det skal være som i dag.

Der sker jo tit det i en udvikling, hvad enten det er tyveri, børneopdragelse eller noget helt andet, at udviklingen bevæger sig fra den ene grøft, og så er man en kort overgang lige oppe midt på landevejen, og så ryger man over i den modsatte grøft, og så korrigerer man igen. Det, jeg vil hævde, og sammen med mig mange eksperter og i hvert fald mange praktikere, inklusive politimester Jørn Bro fra Glostrup, er, at nu er vi gået fra den ene grøft og er landet i den anden grøft.

Dér kan der være grund til at komme tilbage og se på, om der er nogle forholdsvis simple instrumenter, som eksempelvis fortæller tyveknaegten, at han ikke bare kan slippe de første 20, 30 eller 40 gange med en løftet pegefingert eller en betinget dom, men at han skal være klar over, at han risikerer, første gang han laver et alvorligt indbrud i et privat hjem og generer menneskene dér og stjæler deres indbo, at ryge 30 dage i fængsel. Det gør han ikke i dag, og det gør han heller ikke anden gang.

Det er jeg ret overbevist om vil afholde nogle af dem fra at gøre det, og det, der først og fremmest er det vigtigste ved enhver form for straf, er jo at sende et signal, der får så mange som muligt til at ophøre med kriminaliteten. Jeg tror altså, at med den dér efter min mening øllebrødsbarmhjertighed, hvor man siger, at de skal have chance efter chance efter chance, gør man mange af de kriminelle en bjørnetjeneste. Man kunne få dem ud af kriminaliteten, ved at der var en lidt hurtigere og mere konsekvent sanktion i begyndelsen, så endte det ikke med, at de skulle sidde derinde resten af deres liv, fordi de så er blevet så forhærdede eller er blevet narkomaner. Det er derfor, hele den konservative filosofi går ud på at få det stoppet så tidligt som overhovedet muligt, hvad enten det er tyveknaegte, voldsmand eller andre.

Til justitsministeren vil jeg godt sige: Det er rigtig, at vi havde en konservativ regering i 10 år og et par måneder, men vi havde ikke på noget tidspunkt i de 10 år et retspolitisk flertal – regeringen havde for øvrigt på intet tidspunkt flertal på noget som helst område. Men jeg vil godt række en udstrakt hånd frem til justitsministeren og sige: Jeg har ikke fantasi til at forestille mig noget forslag eller cirkulære eller andet, som justitsministeren vil lægge frem i Folketinget, vedrørende at gøre bekæmpelsen af narkotika i danske institutioner bedre eller mere ef-

ektiv, både behandlingsindsatsen, kontrolindsatsen og andet, som vi i Det Konservative Folkeparti, så længe jeg er retsordfører, ikke vil støtte.

Kom med forslagene. Vi har jo også støttet alle dem, der har været. Vi vil godt gå længere, vi vil godt have, at den visitation bliver endnu kraftigere, for vi ved jo, at uanset hvad der er gjort, flyder fængslerne desværre stadig væk med narko.

Vi vil godt uddanne flere hunde, som en gang hver dag eller en gang hver anden dag kan gå igennem de lukkede fængsler og opsnuse og afsløre den narkotika, der er der. Det koster nogle penge, men vi er klar. Kom med et forslag, kom med 10 forslag, vi støtter dem hvert og et.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):
Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 56:
Forslag til folketingsbeslutning om en øget indsats mod voldskriminalitet.
Af Helge Adam Møller (KF) m.fl.
(Fremsat 29/11 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):
Efter dette beslutningsforslag fra Det Konservative Folkeparti opfordres regeringen til at fremsætte forslag til ændring af straffelovens § 244, så bestemmelsen kun omfatter relativt simpel vold, og tilsvarende en ændring af § 245, så den bestemmelse opfanger flere voldshandlinger af grovere karakter. Forslagsstillerne ønsker desuden en forhøjelse af strafferammerne i straffelovens § 245 og § 246 til henholdsvis 5 år og 10 år